

Amic Puig: Vau rebre al
sen temps de vostra intercessió -
Himn elèctric del 24 Juliol. O en
estiu novament agraït. Les vostres
explicacions són claríssimes, i m'he
fet carrec ben bé, feliç per vós,
de tot el que ^{en ell} heu dit, per mi de-
pressa que heu sigut escrits.
Queda ben entre de d'En Josep Serra, i al
tre i quatre ve m'heu escrit, el hi
adreçant a mi ell. També m'heu
semblat. Be de veure amb ell ben con-
vincent, respecte de l'ordre de la fan-
dant a servir.

He rebut la copia del contrapropos,
molt me feien esperes del contra-
pos de vostres ponderacions i el vostre
ferir entusiàstic, m'he crec ve
la realitat va encara més enllà:
així ve me crec haver-hi trobat
encara mi un cinc per cent de la
que hi ha. Molts repels heu
pensat ve de vostra unitat popular,
insolent de la seva rigidesa i la seva
imponderable, quedava comparada
amb la audaç, pobre de ritual
m'era veï de l'contrapropos ho heu

Av. 4. Lo no recordo en tot el folklbre
universal que coneix, una petita com
aperta. És apassionant i obreccionant. Me
fai comec per la vostra explicació
de ve el contrapàs d'una petita iniciu i
de ve tot el deu contrapàs no com
un diu falsificacions. En veure
aperta mostra obra, deixo comec el
men projecte de ferme una restauració
en forma de dança popular. El
passos i el ritme general intern, ferme
pensar en la forçana, i les evolucions
vuida de sentit mate, uns portarien a la
forçana. De ferme una restauració,
ho de ser intern. Donc be ve el
en lloc adequat a el temple. D'ací
donc la veritable restauració del
contrapàs te que intentar en una
obra gènica. D'aperta obra, jo fa
la tunc: l'elude d'elude. Preci-
sament, un dels meus projectes
consistia en referir del cap o
cap. El tercer i últim acte, cara
l'obra no vol en ta tr } esta forçana
per dos proes episodis: l'un a una
romancera d'amor entre proes:
l'una que acaba amb l'intervenció
de l'exmista: i l'altre a el pas
del crenat. Aquests dos episodis el
dividiré en dos actes. Doncs be:
en l'últim i sota el pas del crenat.

hi ha un moment en que l'ambient, i
l'apropiació de matís i personatges, i tot
els elements decoratius, tenen que do-
nar la sensació de temple. L'objecte
que m'ha a tot el creant és la con-
quista de Jerusalem per a apoderarse del
Sant Sepulcre. En aquell moment, lluny,
una representació plàstica de la Passió
de Jesucrist, hi arribi com a ell el
dit. Podria aprofitarse tot: lletra,
música, dansa, plàstica i símbol.
L'acte de pensar-hi, es'em encomenat
a mi la vostra experiència.

Tornar vull parlar-vos, d'un altre
aspecte de la qüestió, i dir, de la
seua motivació pràctica. Permeteu-me
avants una petita digressió.
No se si sabeu, que jo tinc la vira-
da de contrapunt, i feta i compo-
sició del conservatori de Madrid; vira-
da que sempre heu de sempregut
el director del conservatori, i que
avants que jo tincia en Bretón el
obtenir la dita càtedra, vau començar
a treballar amb el rector, amb el
text combinats de Dubois i Ritté.
Prompte vau tenir un desen-
fany. Els alumnes estaven molt con-
tent amb mi, que amb el meu prede-
cessor, com he prova la quantitat

¿fins la qualitat d'alumnes que hi assistien.
Malgrat això, i malgrat la seva bona
voluntat, s'em d'exposen de la lliçons
de contrapunt, i atrets per el seu sen-
timent modern de la unió pre-
ferien tota mena de dissonances inopi-
natives i s'hi entremeten. No era
que s'interressen les dificultats: el
fins no hi havia que s'emportaven
el contrapunt i fins la fuga com
res que. Era una cursa de sentiment.
El contrapunt el sentia: era forç
d'ambient. Si en ve per això el
contrapunt i la fuga, per si subje-
ctar i per si disciplinar. Mes aquesta
opinió sembla una veritat de la
que s'en realitat. Fora llavors d'a-
pliques com un veig descom-
nyar de la instant disciplina
del contrapunt. El fet és que aquests
nois i noies, que havien cursat
entre anys d'harmonia i havien
fet un any de contrapunt i
sabien a tractar una fuga, i
normalen tots els elements del ritme
i de la tonalitat, i de la tonalitat,
i no tenien una idea del valor com-
tracciu d'una obra que s'impressionen
del mestre que una impressionaven
a cada un segons el seu tempera-
ment.

Allavors varem començar la disputa

que tota l'ensenyansa musical, tal ³
com ~~se~~ practicava a tot arreu, era
errada. I ~~per~~ vaig procurar a llegir
i estudiar molts i fons, els llibres d'
en Reimann i de Ritté, el tractat
d'en G. Tudy, i el tractat d'en
Lussy, i La Nyctème d'en Valcroze
i els altres tractats d'harmonia
moderna francesos, i alguns altres
llibres que's titolaven exactes no recordo
més. I ho vaig fer per veure conve-
nir-se en evidència, adquirint de
molt ferma convicció de que tota
l'ensenyansa musical del món era
errada, i no solament fins aleshores,
per que no responia ni a l'espontaneïtat
ni de l'any ni als nostres sentiments,
ni a cap de les necessitats de la
música moderna. Per qual raó
sense ordre i sense llei teòrica,
per ser única i no precisa,
ni definida, per no ser pràctica-
ment el lloc ben establert i intui-
tiu d'uns quants grans músics del
nostre temps. En Lussy sobre tot.
va fer veure un món de resul-
tats i de conseqüències que ell mateix
estava ben lluny d'haver trobat
en Revolut, va fer veure presentir

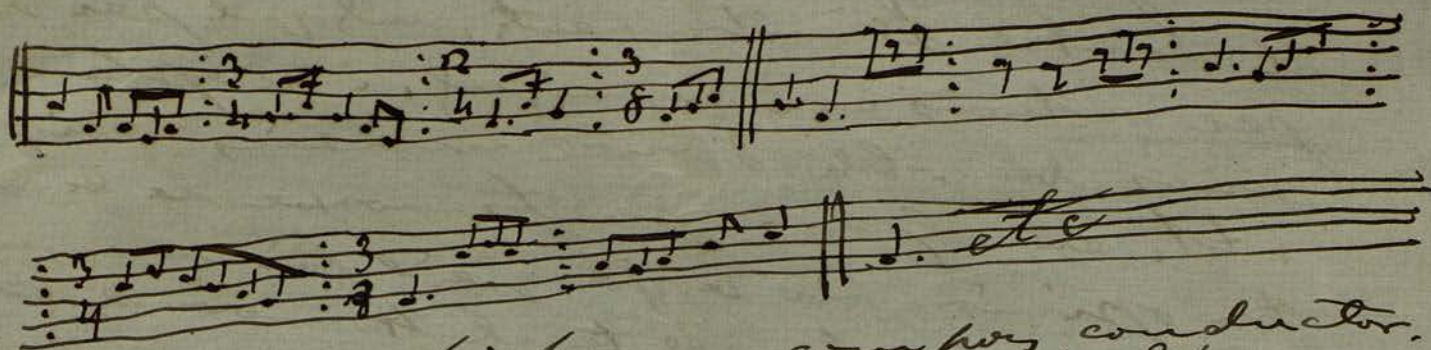

4
Lo m'he pensat un cop. Ve tot ric
o semblarà fantàstic i il·lusionari,
~~però~~ però no m'he fet res. En aquests
cosos he arribat a una convenció,
que ja no pot treure. Se lliber-
me a ser que amb l'obligació de
les classes del conservatori, ja anava
fent el llibre, i al interrom-
pent les classes per el meu viatge
a Amèrica, el llibre no quedarà
extencionat. Es diré un objecte de
una de les il·lusions del projecte de
la meua vida, per a no dir res de
molt proper, consisteix en recollir. Està
clar, que això m'aproximà l'aproxim-
dir en una gran quantitat de mate-
ria, que coneix tot superficialment,
i la representat de que el coneix-
es el bo, i de que tot el meu estudi
que fessi no poden servir per a
diciàrmen li no per a afirmar-
li, me dona una al·legria, i un
coratge que m'he pensat tindre per
superar, per a ferme treballar
fins al fi. Doncs per a poder apla-
car per a poder. Tot això i
per a dir res de una de les il·lusions
momentals del meu sistema, es a dir

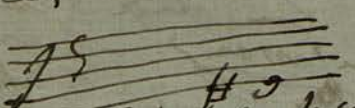

"La llei fonamental de la tonalitat, i
la cadència". Naturalment, jo no entenc
la cadència com el tractadista, i bé vol.
perfecta, etc: per a mi, la cadència
és la culada final de tota frase mu-
sical, manifestant cert lleis rítmic-
les prestables, i feta als trocs
de tots els lleis rítmiques establertes,
fins ara. El concepte de la llei av-
monia, queda radicalment trans-
format. Tot allò de la atracció de
la sensible i de la septima, i de la
dominant, queda en res. Tota la tes-
ta atracció queda anul·lada,
car tot té una valor important per la
armonia entesa com i sentida avants,
no de cap manera per la naturalesa
de la veritable tonalitat. Torna
menys al cas. Se crec que el contra-
punt i l'harmònia d'escriure, no repous
la divisió artificial del compass,
sinó repous al valor cadencial de
la melodia. I apleta manera
l'escriptura, per la pràctica, per
revelar l'esperit del contrapunt,
se altament i la de cadència.
Per exemple:

Es ve dir: hi ha un ^{compos} conductor.
(38) que ^{te qu'esser} ^{està constituit per la} ^{divisio}
una petita de tots els components ~~diversos~~
de la matèria familiar de ritm.
(que en ^{els cas present, veu} ^{observa}: hi ha els pels ^{divisio} ^{que}
determina l'accent rítmic ^(cançalad) ^{veu} ^{per}
tots, i i ve solen constituir el com-
pos, comportos, 6 - 7 - 8 etc, així
com tots els de ritm ^{intermitj}: i
finalment, hi ha la divisió ^{orden}
cial, com en l'escriptura ^{seu} els
dos punts, el punt i coma, i el
punt final. A part ^{interm} ^{del}
un concepte ^{donc} ^{mostra} ^{llum}
per a comprendre l'esperit ^{intern} d'
una composició, veu tot per a il·lu-
minar de la unitat popular. Allò ^{seu}
deu ve ^{per} ^{un} ^{gran} ^{accent} ^{en}
placat en tot el ^{compos}.
D'ara perdurem ^{la} ^{retro}
o veu o un altre ^{cor}
queda ben ^{ent}, ve ^{ara} ^{no} ^{hi} ^{ha}
l'orden ^{en} ^{la} ^{constit}
de ^{els} ^{colls}.

comprene que diria difícil augmentar
el nombre d'instruments, mal ve per a,
per rasons econòmiques, i acceptem
doncs la idea d'unes minories. Així és
i tot, en alguns punts, no he de de con-
tra opinió. De la jo ve el fiscorn, no
ta, com tampoc és la el trombo & notes
intermit, & del (mal al men
per a obtenir les quals se falta al de l'indus). ben
judici el fiscorn utilitzat com a ben
seria & moltes vegades mancar per a
altre necessitat. Crec jo que el de
l'is corns tenen d'utilitzar-se en la
forma de sempre. En canvi i mi
me semblaria una millor solució, que
en lloc del trombo ben, & qual notes prou
el trombo ben, & qual notes prou
tenen variable sonoritat, & jo ve son
pou el efecte que pugué fer el trom-
bon alt que no pugué ser fàcilment
substituït per diferents combina-
cions de fiscorn, cornet, i tenora.
Així el nombre de minories quedaria
igual, i al men concepte i augmenta-
rien la possibilitat sonora de la cobla.
Tampoc he del nostre prou en la
part del contrabaix. El contrabaix
de quatre cordes té un note, cert; però
en canvi, per flexibilitat, i el petit
i el rapit i llengues, se fan amb menys
frangera, i es tornen febles. Me

semblen mol bé per i l'opista, i
encara fa temps que hi ha posició al
pau de les cordes, però per i de cobrir
crec que el de les cordes és preferible.
De tots maners una o altra blancia,
la que jo proposo és la vertica, amb la
que ha una realitat d'execució de -

J si me ho comprou, o demanaria encara
un altre instrument; l'extensió del
fibril triple i tenora, amb expressió
de les notes extremes baixes i dolents.
I també: la major i menor feli-
tats per a lligats picats i trinos.
Ademés: la major i menor rapidesa
i el torn ~~adada~~ millos per
tocar, i el torn mitjà de dura-
ció de l'ale. Respecte al fibril
de te tota la escala cromàtica i
te notes desafinades, impracticables
i difícils.

Es de dir encara moltes coses però d'acord.
En virtut m'ha escrit i em dir que el Vapels
amb vos. Fentem moltes coses, si es vol,
scribir: m'agradaria molt. Desitjo que
reflex del tot de la vostra passió musical:
aprofitem dues de les intencions menys bona, no
convinen massa, districteu l'imaginació.
i preuen forta vol. Recordeu de la meua
dona per a la vostra muller, i de la veu
prop saludem de tant nostre ben espectre.
ment, i rebem aquella abraçada de sempre
del vostre amic

Amador V. S.

18 oct 1926 - Sant Pau

